ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെടുക-സാക് പുന്നൻ

WFTW(Malayalam) 25 October 2009

http://jeevamozhikal.org

ഒരു തൊഴിലും വിളിയും തമ്മിൽ വളരെയധികം വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഞാൻ എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു വിശദീകരിക്കാം. ഒരു കുട്ടി രോഗിയായി ആശുപത്രിയിൽ ആയിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു നേഴ്സ് തന്റെ ഷിഫറ്റ്ഡ്യൂട്ടിക്കിടയിൽ എട്ടു മണിക്കൂർ ആ കുട്ടിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു. പിന്നീട് ആ നേഴ്സ് തന്റെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയും ആ കുഞ്ഞിനെക്കുറിച്ചുള്ള എല്ലാ കാര്യവും മറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ കുട്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ ശ്രദ്ധ എട്ടു മണിക്കൂർ മാത്രമുള്ളതാണ്. ഇപ്പോൾ അവൾ തന്റെ മറ്റു ജോലികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. ചിലപ്പോൾ ടെലിവിഷൻ കാണുകയോ സിനിമ കാണുകയോ ആയിരിക്കും. അവൾ അടുത്ത ദിവസം തന്റെ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുവരെ ആ കുഞ്ഞിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതേയില്ല. എന്നാൽ ആ കുഞ്ഞിന്റെ മാതാവ് എട്ടു മണിക്കൂർ ഷിഫറ്റു ഡ്യൂട്ടി ചെയ്യുന്നവളല്ല. തന്റെ കുഞ്ഞു രോഗിയായിരിക്കുമ്പോൾ അവൾ സിനിമയോ ടെലിവിഷനോ കാണാൻ തയ്യാറാവുകയില്ല.. ഇതാണ് ഒരു 'തൊഴിലും' 'വിളിയും' തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. ഈ ഉദാഹരണത്തെ നിങ്ങളുടെ സഭയിലെ വിശ്വാസികളെ നിങ്ങൾ പരിചരിക്കുന്നതുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുക. നിങ്ങൾ ഒരു നേഴ്സ് ആണോ അതോ ഒരു മാതാവാണോ എന്ന കാര്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും.

ഒന്നു തെസ്സലോനിക്യർ 2ന്റെ 7ൽ പൗലൊസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "ഒരു അമ്മ തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പോറ്റും പോലെ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ആർദ്രതയുള്ളവരായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ ഓമനിച്ചുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു ദൈവത്തിന്റെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പാൻ മാത്രമല്ല, നിങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു പ്രിയരാകയാൽ ഞങ്ങളുടെ പ്രാണനും കൂടെ വച്ചുതരുവാൻ ഒരുക്കമായിരുന്നു." പൗലൊസ് ദൈവത്തിന്റെ സുവിശേഷം പകർന്നുതരുവാൻ മാത്രമല്ല തന്റെ ജീവനും കൂടി വച്ചുകളവാൻ ഒരുക്കമുള്ളവനായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ശുശ്രൂഷ ഈ വിധത്തിലല്ല ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ അതൊരു യഥാർത്ഥക്രിസ്തീയ ശുശ്രൂഷയല്ല. പൗലൊസ് ഈ വിധത്തിൽ കർത്താവിനെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. കാരണം അതിനായി അവൻ വിളിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിനെ ഒരു തൊഴിലായിട്ടല്ല അദ്ദേഹം എടുത്തത്.

കർത്താവിനെ സേവിക്കുന്നതു വളരെ അത്ഭുതകരമായ കാര്യമാണ്. ലോകത്തിലെതന്നെ ഏറ്റവും വലിയ കാര്യമാണിത്. നിങ്ങൾ ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തി ആണെങ്കിൽ ഇതുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുവാൻ ലോകത്ത് വേറെയൊന്നുമില്ല. ഇതിനെയൊരു തൊഴിലാക്കി താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഞാൻ ഇൻഡ്യൻ നേവിയിൽ ഒരു ഓഫീസറായിരുന്ന സമയത്താണ് 1964 മേയ് ആറാം തിയതി മുഴുവൻസമയ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ദൈവം എന്നെ വിളിച്ചത്. ആ സമയത്ത് ഞാനെന്റെ രാജിക്കത്ത് നേവിഅധികാരികൾക്കു കൈമാറി. എന്നാൽ ഇതു മോശെ ഫറവോനോട് യിസ്രായേൽമക്കളെ വിട്ടയക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതുപോലെയായിരുന്നു. ഇൻഡ്യൻനേവി എന്നെ പിരിഞ്ഞുപോകാൻ അനുവദിച്ചില്ല. രണ്ടു വർഷത്തോളം ഇതായിരുന്നു സ്ഥിതി. എന്നാൽ ഞാൻ അപേക്ഷ ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ ഒടുവിൽ അവർ പിരിയുന്നതിനു സമ്മതിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയുള്ള സമയത്ത് അവിടുന്ന് അത് അത്ഭുതകരമായി ചെയ്തു. ദൈവത്തിന്റെ വിളി എന്റെ ജീവിതത്തിൽ എല്ലാ മാറ്റവും വരുത്തി. ഒന്നാമതായി മറ്റുള്ള ആളുകൾ എന്റെ ശുശ്രൂഷയെക്കുറിച്ച് എന്തു ചിന്തിക്കുന്നു എന്നത് എനിക്ക് ഒരു വിഷയമല്ലാതായി മാറുന്നു. കാരണം എനിക്കെന്റെ യജമാനനോടു മാത്രം ഉത്തരം പറഞ്ഞാൽ മതി. രണ്ടാമതായി ദൈവം എന്നോടുകൂടെയുണ്ടെന്നും എന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും പ്രതികൂലങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവിടുത്തെ കൃപ കൂടുതലായി തരുമെന്നുമുള്ള ധൈര്യം എനിക്കുണ്ടായി. പലപ്പോഴും അങ്ങനെ സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. മൂന്നാമതായി എനിക്കു പണം ലഭിക്കുന്നതോ ലഭിക്കാതിരിക്കുന്നതോ ഭക്ഷണം ലഭിക്കുന്നതോ ലഭിക്കാതിരിക്കുന്നതോ എന്നെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു വിഷയമല്ലാതായി മാറി. എനിക്കു ഭക്ഷണമോ പണമോ ലഭിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു നല്ലതുതന്നെ. ഇനി അവ ലഭിക്കാതിരുന്നാലും എന്നെ സംബന്ധിച്ചു നല്ലതുതന്നെ. പണമോ ഭക്ഷണമോ ലഭിച്ചില്ല എന്നതുകൊണ്ടു ദൈവത്തെ സേവിക്കുന്നതു നിർത്താൻ എനിക്കു സാധിക്കുകയില്ല. കാരണം ദൈവം എന്നെ വിളിച്ചതാണ്.

എനിക്ക് എന്റെ വിളിയിൽനിന്നു ഒഴിവാകാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഞാൻ പ്രതിഫലത്തിനുവേണ്ടി ജോലി ചെയ്യുന്ന ഒരു വ്യക്തി അല്ലാത്തതിനാൽ പണമോ ഭക്ഷണമോ ലഭിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ ശുശ്രൂഷ നിർത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഇത് അമ്മയും അവളുടെ കുട്ടിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു തുല്യമാണ്. ഒരു മാസം ശമ്പളം ലഭിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ നേഴ്സ് തന്റെ ജോലി നിർത്തും. എന്നാൽ ഒരു മാതാവു തന്റെ ജോലി നിർത്തുകയില്ല. പണമോ ഭക്ഷണമോ ലഭിക്കാതിരിക്കുമ്പോഴും അവൾ തന്റെ കുഞ്ഞിനെശുശ്രൂഷിക്കും. അത് അപ്പൊസ്തലന്മാർ കർത്താവിനെ സേവിച്ചതുപോലെയാണ്.. ദൈവത്തിന്റെ വിളി എത്രയോ മഹത്തായ കാര്യമാണ്! ദൈവം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വിധത്തിലല്ലാതെ നിങ്ങൾ ദൈവവേല ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അതൊരു തൊഴിലിനു തുല്യമാണ്. ലോകത്തിലെ മറ്റെല്ലാ ജോലിയും ഒരു തൊഴിലായിട്ട് ചെയ്യുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ ഒരു മാതാവിന്റെയും പിതാവിന്റെയും ദൈവത്തെ സേവിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെയും പ്രവൃത്തി അങ്ങനെയല്ല. ഇവയെല്ലാം ഒരു വിളിയുടെ ഫലമാണ്. പൗലൊസ് കൊരിന്തിലെ വിശ്വാസികളോടു പറഞ്ഞു:"നിങ്ങൾക്കു പതിനായിരം ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാർ ഉണ്ടെങ്കിലും ഒരു പിതാവേ നിങ്ങൾക്കുള്ളു." (1കൊരി.4:15) പൗലൊസ് തന്റെ അനുയായികൾക്ക് ഒരു ആത്മീയപിതാവും മാതാവും ആയിരുന്നു. അവന് അതൊരു തൊഴിലായിരുന്നില്ല, ഒരു വിളിയായിരുന്നു.

"നീ ഈ പൈതലിനെ കൊണ്ടുപോയി വളർത്തുക; ഞാൻ നിനക്കു ശമ്പളം തരാം(പുറ.2:9). ആദ്യമായി ദൈവം എന്നോടു സംസാരിച്ചത് എന്റെ സ്വന്തം മക്കളെക്കുറിച്ചാണ്. എന്റെ ആത്മീയമക്കളെക്കുറിച്ചും അവിടുന്ന് എന്നോടു സംസാരിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ മക്കളുടെ പരിചരണം നാം ഏറ്റെടുക്കുമ്പോൾ നമുക്കു പ്രതിഫലം തരുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്തം അവിടുത്തേക്കു മാത്രമാണ്, മനുഷ്യർക്കല്ല. നാം മനുഷ്യരെ സേവിക്കുമ്പോൾ പ്രതിഫലത്തിനായി നാം അവരെ സമീപിക്കണം. എന്നാൽ നാം ദൈവത്തെ സേവിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാൻ നാം തങ്കലേക്കു

മാത്രം നോക്കിയാൽ മതി. ഓരോ മാസവും നമുക്ക് എത്രമാത്രം ലഭിക്കണമെന്ന് അവിടുന്നു തീരുമാനിക്കുന്നു. കർത്താവിന്റെ ഒരു യഥാർത്ഥ ശുശ്രൂഷകനു ലഭിക്കുന്ന ബഹുമതിയാണിത്. കർത്താവു പറയുന്നു "ഈ കുട്ടിയെ കൊണ്ടുപോയി വളർത്തുക ഞാൻ നിനക്കു പ്രതിഫലം തരാം." പ്രതിഫലം പ്രാഥമികമായും പണമായിരിക്കണമെന്നില്ല. ദൈവം നമ്മുടെ ഭൗതികആവശ്യങ്ങൾ നടത്തിത്തരുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ദൈനംദിനഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ അവിടുന്നു നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നവർ അതുകൊണ്ട് ഉപജീവിക്കണമെന്നും അവിടുന്നു കൽപിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അവിടുന്നു നമ്മുടെ ഭൗതികമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റുകതന്നെ ചെയ്യും. എന്നാൽ ഇതിനപ്പുറത്തു വലിയ ഒരാത്മീയപ്രതിഫലം നമ്മെ കാത്തിരിക്കുന്നു. പൗലൊസ് തെസ്സലോനിക്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് എഴുതിയിരിക്കുന്നത് കർത്താവു വരുമ്പോൾ അവർ തന്റെ സന്തോഷവും കിരീടവും ആണെന്നാണ്.(1തെസ്സ.2:19). പൗലൊസ് തന്റെ സന്തോഷം അവരിലാണ് കണ്ടത്. ഒരു പിതാവു തന്റെ മക്കളിൽ പ്രമോദിക്കുന്നതുപോലെ.

ഒരു മൂപ്പൻ(അദ്ദേഹം ഒരു ആത്മീയപിതാവാണ്), ഒരു കാലത്തു തന്റെ അടുക്കൽ അസംസ്കൃതവസ്തുക്കൾ പോലെ കടന്നു വന്ന വിശ്വാസികൾ ദൈവമനുഷ്യരായി മാറിയതു കാണുമ്പോൾ സന്തോഷിക്കും . തീർച്ചയാണ്. രൂപമില്ലാത്ത ഒരു പാറക്കഷണത്തിൽനിന്നു ഒരു മനുഷ്യരൂപം കൊത്തിയുണ്ടാക്കിക്കഴിയുമ്പോൾ ശിൽപ്പിക്കു ലഭിക്കുന്ന സന്തോഷത്തിനു തുല്യമാണിത്. അതിൽ നിന്നു ഒരു മനുഷ്യമുഖവും രൂപവും കൊത്തിയുണ്ടാക്കാൻ എത്ര മാസങ്ങളും വർഷങ്ങളും ശില്പി അതിൽ അധ്വാനിച്ചു. ഈ ജോലിയാണ് ദൈവം തന്റെ ദാസന്മാർക്കും തന്നിരിക്കുന്നത്. ആളുകൾക്കു നല്ല ഉപദേശം മാത്രം നൽകുന്നതിൽ നാം തൃപ്തരാകരുത്. ക്രിസ്തുവിന്റെ രൂപം അവരിൽ ഉരുവാകുന്നില്ലെങ്കിൽ നാം ഒന്നും നേടിയിട്ടില്ല. സംശയമില്ല.